

Margot Wood

Het niet-zo-perfecte leven van Elliot McHugh

Sommige mensen weten precies wat ze met hun leven willen.

Elliot McHugh is niet een van die mensen.

HOOFDSTUK 1

Elliott McHugh, knap, charmant en afkomstig uit de hogere middenklasse, met een matige kledingcollectie en een hyperactief karakter, leek sommige van de grootste zegeningen van het bestaan in zich te verenigen. En ze leefde al bijna negentien jaar op deze aardbol zonder al te veel stress of ergernis.

Ha, ha, ha. Laten we deze shit hier maar meteen droppen. Het is superraar om over mezelf in de derde persoon te praten, toch?

Dan lijkt ik net een soort almachtige verteller van mijn eigen leven. Wat trouwens deels waar is, want dit is technisch gesproken mijn boek. Maar ik denk niet dat ik de hele pil zou kunnen schrijven in het perspectief van de derde persoon. Ik ben ijdel, maar niet in-de-derde-persoon-haar-eigen-leven-beschrijven ijdel.

Oké, het gaat als volgt: ik ga je een verhaal vertellen, waarschijnlijk niet overal even flatteus, en het grootste deel ervan zal hier plaatsvinden¹. Dus laten we starten en opnieuw beginnen, oké?

¹ Maar soms ben ik hier beneden. Tja, wat zal ik zeggen. Ik ben een meisje met een gezonde voetnotenfetisj.

HOOFDSTUK 1

Hé, hoi, hallo. Mijn naam is Elliot McHugh. Ik ben achttien jaar en kom uit Cincinnati. Mijn sterrenbeeld is Leeuw, ik ben een chaotische, positieve, extraverte eerstejaars op Emerson College in Boston en ik heb geen idee wat ik op dit moment aan het doen ben.

Je kent vast wel die gigantische slagveldscènes in fantasyfilms, waarin honderden soldaten in totale chaos met elkaar vechten, en de jonge onervaren hoofdrolspeler te midden daarvan eruitziet of hij op het punt staat in zijn broek te poepen van de spanning omdat hij én moet uitvogelen wat er aan de hand is, én moet zien te voorkomen dat hij gedood wordt? Dat komt redelijk in de buurt van hoe de eerste dag op college aanvoelt. Ik bedoel natuurlijk: hoe ik denk dat het aanvoelt. Ik heb natuurlijk geen ervaring met vechten in fantasyveldslagen, maar de angstige blik van de spelers in dat soort films lijkt enigszins op die waarmee ik momenteel rondloop. Dus ik kan me alleen maar voorstellen dat ik me net zo voel.

Hier zit ik dan, in de lichte, marmeren hal van mijn nieuwe studenten-huis, het Kleine Gebouw. Ik zit op een berg zwarte vuilniszakken vol met mijn zoi te wachten op mijn pa, die de auto parkeert en me gaat helpen verhuizen.

Deze hal lijkt eng veel op de vertrekhal van een vliegveld op kerstavond waar vanwege een sneeuwstorm zojuist alle vluchten zijn gecancelld. Gestreste ouders ruziën met in paarse shirts gestoken verhuisvrijwilligers over wie de volgende lege verhuiskar mag gebruiken. Zichtbaar nerveuze studenten hollen in alle richtingen, slepen uitpuilende koffers met wiebelende wieltjes achter zich aan, terwijl ze proberen niet te struikelen over

losse Bed, Bath & Beyond-tassen. Kleine broertjes en zusjes lopen overal in de weg op zoek naar hun families, die ze kwijt zijn.

Het is moeilijk te zeggen of iedereen hier weet wat 'ie aan het doen is, of dat ze alleen maar doen alsof ze dat weten en eigenlijk net zo uit hun doen zijn als ik. Anderhalve meter verderop, rechts van mij, zit een meisje in haar eentje op een weekendtas te huilen. Ik zou naar haar toe willen gaan, maar ik denk niet dat ik in staat ben iemand te troosten, omdat ik zelf op het punt sta in huilen uit te barsten. En dat is niet iets wat ik vaak doe.²

Ik wil net een paars shirt om hulp vragen, als mijn pa eindelijk de lobby binnen slentert. Hij ontwijkt een bagagekar en springt nonchalant over een rij koffers. 'Waar bleef je zolang?' Wankelend probeer ik op te staan van mijn berg zoi. Hij steekt zijn hand uit en trekt me overeind met een triomfante grijns op zijn gezicht. Een grijns die ik maar al te goed ken.

'Echt?' vraag ik met een stalen blik. 'Ben je de hele tijd aan het pingpongen geweest?'

Zijn grijns wordt breder, terwijl hij wild met zijn handen gebaart. 'Ze hebben een spiksplinternieuwe tafel in het studentenhuis verderop in de straat. Piano Row heet dat, geloof ik. Ben je daar al geweest? Hoe dan ook, ik liep langs dat studentenhuis en zag in de hal een tafel waar niemand op speelde. Dus ik vroeg een andere vader een spelletje te spelen. Ik heb hem helemaal ingemaakt. Geweldig!'

Ik weet werkelijk niet hoe mijn pa door de universiteit is gekomen, laat staan door zijn medicijnenstudie. Hij is de ergste ADHD-volwassene die ik ooit heb gezien. Hij is nog sneller afgeleid dan ik. Onder normale omstandigheden is het hebben van een pretpa eigenlijk hartstikke leuk, maar verhuizen naar mijn eerste studentenhuis is helaas geen normale omstandigheid.

Hij kijkt naar de zakken op de vloer en de kermis om ons heen en zegt: 'Dus hier slaap je vannacht? Of heb je nog een eigen kamer in dit gebouw?' Hij wipt op zijn voeten op en neer, zijn handen jeuken om iets te doen.

2 In ieder geval niet in het openbaar.

‘Ik zit op de derde verdieping, kamer 311’, zeg ik, en vraag me af hoe we daar moeten komen. Heel even denk ik erover om een van de grote bagagekarren te pikken, maar omdat ik vijf minuten geleden twee volwassenen bijna zag vechten om een kar, en de rij voor de lift kilometerslang is, besluit ik dat we de boel beter met de hand kunnen tillen. ‘Als je hier wacht, en mijn spullen bewaakt, kan ik alles in vier keer naar boven krijgen.’ Ik schop tegen een van mijn vuilniszakken.

‘Hoe bedoel je? We doen het gewoon in één keer,’ zegt hij vol zelfvertrouwen. Ik kijk hem met toegeknepen ogen aan. ‘We kunnen dit op geen enkele manier in een keer naar boven -’ begin ik, maar ik slik mijn woorden snel in als ik zie hoe mijn pa hurkt en drie zakken optilt, die hij met gemak over zijn schouder gooit. ‘Gaat het je lukken?’ plaagt hij, terwijl ik probeer zijn hurktechniek na te doen met de overgebleven zak. ‘Ja’, bluf ik. ‘Natuurlijk.’ ‘De eerste die boven is, wint!’ roept hij en snelt voor mij uit.

Ik probeer de laatste vuilniszak op te tillen, maar die is loeizwaar, dus ik sleep hem achter me aan. Hij knalt de hele tijd tegen mijn hielen. Het kost me een week om de zak twee trappen op te zeulen, omdat a) ik geen conditie heb en b) hij onderweg openscheurt en een spoor van slipjes en sokken achterlaat. Maar uiteindelijk kom ik boven en betreed ik de derde verdieping, mijn nieuwe thuis.

En... godallemachtig, mijn nieuwe thuis is vol LAWAAI. De gangen zijn een kakofonie van families die aan het knuffelen zijn, of huilen, of vechten over de juiste manier om IKEA LACK tafels in elkaar te zetten. Overal staan lege dozen, open koffers en half in elkaar gezette meubels. Iemand zit met een vampiercape om midden in de hal op een Nintendo Switch te spelen. De soundtrack van Hamilton knalt uit een kamer en Black Sabbath dreunt uit een andere. Er vliegt een rol wc-papier langs mijn hoofd en iemand met een masker uit ‘Scream’ sprint door de gang in de ene richting, terwijl een vloggend meisje met een selfiestick ons in de andere richting voorbijloopt.

Pa en ik zoeken behoedzaam de weg naar mijn kamer, 311, helemaal aan het eind van de gang.

Pa loopt meteen naar binnen. De zware deur valt achter hem dicht. Maar ik volg hem niet, nog niet. Dit voelt als een Beslissend Levensmoment[®], een zeldzaam en bijzonder subtype van momenten, dat belangrijker is dan een gewoon moment. Ik heb twee opties. Dus laten we er een interactief leesexperiment van maken, oké?

DE ELLIOT MCHUGH INTERACTIEVE ERVARING!

Optie A: Moet ik dit Beslissende Levensmoment[®] omarmen? Naar mijn spiegelbeeld in de glimmende deurknop staren en Disney's prinsessending doen, waarbij de tijd stilstaat en de muziek aanzwelt en ik besef dat ik, zodra ik door deze deur stap, mijn verleden achter me laat en mijn de toekomst binnenwandelt?

Optie B: Of moet ik gewoon die verdomde deur opendoen en naar binnen lopen?

Als je optie A hebt gekozen, ga dan verder met de volgende voetnoot.³ Als je optie B hebt gekozen, ga dan verder met de volgende zin.

Voor de meeste dingen in het leven leg ik de lat erg laag. Zo voorkom ik teleurstelling. Deze manier van leven is door mij uitgevonden, en hij werkt in bijna elke situatie, ook in deze.

De kamer is vooral gewoon een hok van drie bij vijf meter. Ik ben erg blij dat ik er niet van ben uitgegaan dat de kamer eruit zou zien zoals Hollywood (en de folder van Emerson) me wijs wilde maken. Want dan zou deze grote onthulling een dikke flop zijn geweest.

³ Het is raar om van de ene op de andere dag de stap te zetten van thuis wonen met mijn familie, zoals de afgelopen achttien jaar, naar wonen in een vreemd gebouw met vreemde mensen en het delen van een vreemde kamer met een vreemde. Ik heb de afgelopen drie maanden, het hele afgelopen jaar eigenlijk, geprobeerd me op dit moment voor te bereiden. Maar niks of niemand kan je echt voorbereiden op de eerste keer dat je je thuis verlaat. Je moet het gewoon doen. En terwijl ik hier sta, buiten mijn kamer, mijn leven overdenkend midden in een drukke hal, stoot een grote man, die me niet ziet omdat hij zware dozen sjouwt, me omver. En in de commotie laat hij de dozen op mijn hoofd vallen en word ik doodgedrukt. Einde verhaal. Ga door naar de afteling.

Alles is geveerd in een lichte, beetje gelige, gebroken witte kleur: de muren, de vloer, het plafond. Het is een eentonige beige schoenendoos met tl-verlichting. Het enige dat deze sfeer doorbreekt is het raam met uitzicht op een stenen muur een meter verderop, de verzameling akelig glimmende houten meubels en het stapelbed in de hoek, met blauwe kunststof matrassen. Het is op een gekkenhuis-achtige manier vreemd.

Het eerste wat ik doe als ik de kamer binnenkom, is in de lelijke houten kleerkast kruipen en de deur met een spiegel erop achter me dicht trekken. Het ruikt er naar mottenballen en zweetvoeten, maar daar gaat het niet om. Als de kast groot genoeg is voor mij, is hij groot genoeg voor al mijn zoon en dan hoef ik niet last minute online extra opbergruimte te kopen.

Ik weet dat ik afgelopen zomer alles voor deze dag had moeten voorbereiden, maar, nou ja, ik heb het steeds uitgesteld. En omdat mam vorig jaar de verhuizing van mijn oudere zus Izzy, die medicijnen ging studeren, op zich heeft genomen, is het nu pa's beurt.

Laten we maar zeggen dat hij meer tijd heeft gestoken in het bedenken van idiote uitstapjes om onze reis van Cincinnati naar Boston op te leuken dan in controleren of ik alles bij me had wat ik nodig ga hebben. 'Mwah, dat zien we wel als we er zijn', zei hij, toen we drie dagen geleden vertrokken. Toen heb ik gewoon vier zakken volgepropt met kleren en een nieuwe dekbed-overtrekset, een van de vele die mijn moeder vijf jaar geleden heeft ingeslagen, toen mijn zusje Remy in haar bedplas-fase zat.

Tevreden over de grootte van mijn nieuwe kast, stap ik eruit en maak beleefd bekend: 'Na zorgvuldig onderzoek kan ik met zekerheid zeggen dat er geen doorgang naar Narnia is.'

'Dat is omdat het "Narnia's business" is,' zegt pa en lacht om zijn eigen slechte grap. 'Wat je 'm? "Narn-i-a business", ofwel *none of ya*-. 'Ja pap, ik vat 'm,' kreun ik.

Hij kijkt de kamer rond en gaat dan op het onderste bed zitten, een beetje op en neer wippend om het matras te testen. 'Wat vind je, houden we ze op elkaar gestapeld?' Ik schud van nee omdat stapelbedden me een brugklas-zomerkamp-achtig gevoel geven. Dus tillen we het bovenste bed eraf

en zetten dat tegen de andere muur. ‘Je hebt geluk dat je moeder is thuisgebleven,’ zegt hij, terwijl we het door mij gekozen bed op z’n plek zetten. ‘Vorig jaar, toen we Isabella naar Columbia brachten, probeerde ze de kamer te zuiveren met een bundel witte salie. En Remy rommelde ondertussen door Izzy’s kleren en trok een onderbroek over haar hoofd, net toen Izzy’s kamergenoot binnenkwam.’⁴

Ik zou liegen als ik zou zeggen dat ik echt wilde dat mam en mijn zussen hier waren om me weg te brengen. Eerlijk gezegd ben ik opgelucht dat ik stukje bij beetje afscheid kan nemen van iedereen. Ik doe dan wel graag altijd net alsof ze me irriteren, maar in één keer afscheid nemen van mijn hele familie, zou te pijnlijk zijn. Dit is beter voor mijn hart.

Ik kijk de kamer rond, onzeker over wat ik nu zal gaan doen. Omdat ik niks heb meegenomen om de muren mee op te vrolijken, besluit ik maar te gaan uitpakken. Ik scheur mijn design-vuilniszakken open en gooi alles op het keiharde matras. Er zit een mysterieuze vlek in het midden. Ik doe gewoon alsof die er niet zit. Vorige week stelde mijn moeder voor dat ik mijn kleren op soort zou sorteren en gelabeld in doorzichtige vacuüm plastic tasje zou doen. Natuurlijk negeerde ik haar en nu heb ik daar erge spijt van. Ik zie nu al dat ik niet genoeg ondergoed heb meegenomen en blijkbaar ben ik ook mijn winterjas vergeten. Maar goed, dat is een probleem waar een toekomstige Elliot zich over een paar maanden mee bezig mag gaan houden, als het koud wordt.⁵

Ik staar naar de berg kleren en probeer ze te hypnotiseren zodat ze zichzelf gaan opruimen. ‘Wat is dat?’ vraagt pa. Hij wijst naar een bult onder m’n dekbed. Ik trek er een cadeautje onder vandaan dat ik nu pas zie en waarvan ik meteen weet dat het van Remy is, vanwege het glinsterende eenhoorn-pakpapier dat aan al mijn kleren glitter afgeeft. Ik pak een paarse doos met droogtrommeldoekjes uit. Er zit een briefje op geplakt. Met een glimlach lees ik het briefje van mijn zusje:

4 En nu staat het beeld van mijn boselfjes-achtige zusje, rondrennend met een roze tanga op haar hoofd, voor altijd in je geheugen gegrift. Sorry daarvoor!

5 Of binnen een week, als ik merk dat het in Boston negen van de twaalf maanden ijskoud is.

Hallo Grote Zus,

Je bent nu een student! Dat is zo cool! Ik wou dat ik ook op college zat, want dan was ik bij jou. We zouden kamergenoten kunnen zijn, net als toen ik klein was. Ik wilde je een brief schrijven en die in je tas verstoppen zodat je hem zou vinden als je naar school ging en dan zou je je niet alleen voelen. Ik heb droogtrommeldoekjes uit een limited edition geurserie voor je gekocht. Ik heb ze van mijn zakgeld betaald, dus je kunt ze maar beter gebruiken, Smelliot! Vergeet niet om er eentje in je kussensloop te stoppen zodat je dromen lekker ruiken. Oké dat was het. Hou van je, bye!

Remy

PS Ik neem jouw kamer nu jij weg bent. Dat mag van mam.

Mijn kaken doen bijna zeer van het glimlachen. Het verbaast me helemaal niet dat ik droogtrommeldoekjes in mijn weekendtas vind. Het is lief dat mijn zusje zoveel van me houdt dat ze me een hele doos geeft in plaats van maar één doekje. Remy heeft een obsessie met droogtrommeldoekjes vanaf het moment dat mam haar op een middag spelend in de droogtrommel vond. Ze was toen vier jaar oud. Sindsdien heeft Remy een semi-ongezonde belangstelling voor die doekjes. Ze stopt ze in ieders lades, tassen en rugzakken. Ze heeft zelfs alle ventilatoren en luchtfilters in ons huis en onze auto ermee beplakt.

‘Wauw, Remy heeft je een hele doos droogtrommeldoekjes gegeven?’ Pa kijkt geschokeerd naar de doos.

‘Ja, dat ik dat nog mag meemaken.’

‘Ze gaat je missen,’ zegt pa met een verrassende blijk van gevoeligheid.

‘Weet ik. Ik zou mezelf ook missen. Ik ben fantastisch.’ Ik pak een paar doekjes en stop ze in de lades van mijn kast zodat mijn kleren naar Lavendel Droom^(TM) zullen ruiken. Dat is stukken beter dan de geur die er nu in hangt, van zweterige oksels en mottenballen. Ik ben net klaar met de onderste la als ik zie dat mijn pa op zijn horloge kijkt. Een golf van paniek schiet door

me heen. Zijn Spiderman-zintuigen gaan af, of mijn gezicht verradt mijn paniek, want hij kijkt me aan en zegt: ‘Maak je geen zorgen, ik ga nergens heen.’ Hij gaat op mijn bed zitten en zoekt tussen mijn spullen. ‘Waar zijn alle snacks voor onderweg? Of hebben we ze allemaal opgegeten?’

Ik gooi de snackzak naar hem toe. Hij steekt zijn hand erin en haalt er een doos kaascrackers uit. Opnieuw probeer ik zijn vertrek uit te stellen door er extra lang over te doen om mijn kleren in de ladekast te stoppen. Met één hand eet hij kaascrackers en met de andere hand gooit hij vanaf de andere kant van de kamer kledingstukken naar me toe, me dwingend om ze sneller op te bergen. Het is een ritueel van ons sinds hij me als klein kind leerde de was te doen. En fuck, die herinnering maakt me weer erg paniekerig.

Dit zou gemakkelijker zijn als hij er niet was, als hij me gewoon op de stoep zou hebben gedumpt, iets zou hebben geroepen als: verpest het niet! en zou zijn weggereden. Ik haat dit, ik haat de opbouw van emoties. Ik heb het liever achter de rug, trek de pleister er liever in een keer af, zo snel mogelijk.

Hij kijkt weer op zijn horloge en fuck, fuck, fuck, ik ben me er scherp van bewust dat we slechts minuten, misschien een half uur hebben tot hij vertrekt, maar ik weet dat hij niet voor altijd weggaat. Ik zie hem binnen een paar maanden weer, als ik naar huis ga voor de kerstvakantie. Maar ik kan niet ophouden de seconden te tellen die voorbij tikken. Kon ik het maar langer laten duren. Ik heb zo lang op deze dag gewacht. De dag dat ik officieel vrij zou zijn om mijn nieuwe leven als student te starten, een leven zonder ouders en uitgaansverboden en de verplichte dagelijkse portie groente. Maar nu het zover is, nu het tijd is om afscheid te nemen van hem, van mijn familie en van dat oude leven, voelt het alsof ik er niet in de verste verte klaar voor ben.

Fuuuuuuuuck.

Mijn pa gooit me het laatste paar sokken toe. Ik stop ze achter in de la. Ik kijk rond, op zoek naar een ander excuus om hem op te houden, om hem zo lang mogelijk hier te houden, maar ik weet niks meer te verzinnen en de tijd